

17 портрета от една нощ

(или 16 моментни снимки и един незаснет кадър)

„Нощ на музеите в Пловдив? Защо не!”, отвръща радостно Вяра, когато в петък следобед ѝ предлагам да отскочим до Пловдив следващата вечер. И така в 16:00 в събота хвърлям в раницата достопочтеното Sony R1 с пълното съзнание колко отчайващо неподходящо е за нощни снимки, но с това разполагам. Бърза проверка - Фотоапарат: ОК. Заредена батерия: ОК. Карта, втора карта: ОК. Лек статив: ОК. Но знам, че както винаги съм забравил нещо. Аха, филмов апарат! Вярно, че е „хип” напоследък. Но не съм хипстър. Не претендирам, че не ми дреме, наистина не ми дреме, успокоявам се. Добре, някоя от „сапунерките” и 2-3 ролки чувствителен филм трябва да свършат работа. Филм, грънци. Оказва се, че нямам филм. И подходяща „сапунерка” нямам всъщност. Времето тече. 16:30. Трябва да мисля. Бързо. Все пак отивам в града на майните. Мога да се обадя на приятел и да искам от него камера и филм. От кого? Аха, Любо. Бях му обещал да снимаме полароиди когато се видим. Voila, полароиди. Намирам трофейния и олющен SX-70 (класическата табакера, без автофокус). Фотоапарат #2: ОК. Филм: ОК (2 касети по 8 кадъра едната, кадрите са малко, но за сметка на това – скъпи. Oh well.). I'm all set.

По-късно действително се опитвам да се свържа с Любо, но той не вдига. Добре, че се сетих за полароидите.

В 17:30 Вяра ме събира от Коня и потегляме. Пристигаме в града под тепетата, и, въпреки че не го познаваме добре, успяваме да паркираме на добро място и да се доберем до центъра, когато завалива. За щастие и двамата сме гладни, така че хапваме докато изчакаме дъжда, а аз успявам да обърна и две бири. Не можем да отминем факта, че в Пловдив съществува понятието „Главна улица”, нещо, което в София „Витошка” не може да предложи. С настъпването на вечерта дъждецът престава и тръгваме на нашата разходка.

Недалеч от Джумаята се поспираме до някакво антикварно магазинче, пред което са се събрали малки групички и слушат как приятен младеж, въоръжен с компютър и големи колони съсредоточено музицира. Наоколо се мотае wannabe-freak с кожен панталон и надянат огромен черен strap-on. Решавам, че по-скоро няма смисъл да го снимам, но е добре да влезем в антиквариата.

Вътре Вяра си харесва огърлица от речни перли, а на мен постепенно ми се явява идея какво да снимам, а именно – 16 портрета, които да отразят хронологията на вечерта. Портретите трябва да се снимат от статив, защото филмът е слабочувствителен, нощта си е нощ и експонацията е дълга, но... каквото, такова. За да не губя време, а и поради вродения си плюшкински афинитет към всякакви вехтошарници, питам магазинерката дали ще ми позволи да ѝ направя един портрет. Тя се казва Йорданка и приема.

Докато разгъвам статива, в магазинчето продължават да влизат и излизат хора, а мен ме обзема сценична треска. Моля Йорданка да ми продаде молив или нещо за писане, защото съм си забравил химикалката, а междуременно Вяра си купува от нея шапка.

Първият кадър за вечерта е факт в 21:39. Записвам с трепереща ръка под снимката:

Йорданка Георгиева
„Пълна импровизация“
21:39

Име: Йорданка Георгиева

2 думи, с които да опишеш тази нощ: „Пълна импровизация“

Час: 21:39

Оказва се, че и Вяра е развълнувана не по-малко от мен от първата снимка. За да се успокоим, отиваме за бира. Това се оказва приятно лесна задача в центъра на Пловдив (все пак не сме в Осло). Скоро се озоваваме пред галерия Лаутлиев с бири в ръка. Там откриваме Никола, който води уъркшоп на тема Фотограми. Поради големия интерес е принуден да работи с групи от по 6 човека вместо предвидените 4, а пред галерията има опашка. Успявам да го измъкна за минутка и да го снимам, но забравям да го предупредя за дължината на експонацията (15тина секунди), а той мръдва още щом чува първото щракване на затвора, даже и цигара успява да извади. Любопитно е, че повечето хора, видели снимката по-късно, го разпознават моментално. Може би заради надписа.

НИКОЛА АПОСТОЛОВ
„НЕ МОГА“ 22:15

22:15
Никола Апостолов
„Не мога“

Опитвам се да надпиша снимката с химикалката, но тя отказва да пише по гладкото лице. Моля Никола за маркер и той ми дава, но върхът му е дебел и едва събирам буквите.

Надписът ми се изглежда много грозен (както и предишният), а и кадрите ми се струват не от най-добрите, които съм правил. На път съм да се откажа от оставащите 14 портрета, но нощта продължава и уличките на майните и айляците ни отвеждат до старинния Пловдив, където с Вяра попадаме в малка галерия за мароканско изкуство. Там срещаме Жана Симеонова, която ми позволява да я снимам, макар че не се чувства особено комфортно от идеята. Много е любезна и ме пита за името ми. Отново не съм очарован от кадъра, но за сметка на това в галерията се продава бира, което е поне някакво успокоение. Почти навреме откривам, че писането с химикал е много по-лесно по гърба на снимките, отколкото по лицето (а и по-малко грозно).

22:30
Жана Симеонова
„Много приятели”

Пред оня ресторант над тунела срещаме Николай, който доста прилично изпълнява малки китарни пиеси и приятни интерпретации на стари шлагери. Няма нищо против да позира в почивката между две песни.

Докато го снимам (10 секунди експонация) свири „Nothing else matters”.

23:05

Николай Митров

„Забавлявам хората”

Бирата в мен започва да работи, притесненията ми намаляват и все по-малко мисля дали изглеждам „хип“ с моя очукан от съдбата Polaroid. Питам Вяра дали фактът, че нещо, което обичаш да правиш, е станало „хип“ трябва да бъде причина за тревога. Налага се да ѝ обясня какво е „хипстър“, но след това тя е категорична: „Не!“. Отдъхвам си.

Завъртаме наобратно и отново минаваме край антикварното магазинче, но тамошният DJ вече е изчезнал, а с него и оня с дилдото. За сметка на това пък откриваме в района очарователна книжарница, която работи. Влизаме да поразгледаме и, разбира се, снимаме книжарката, която е много симпатична и разговорлива. Настроението ми чувствително се подобрява, когато установявам, че “timezero” филмът дава много приятни резултати на луминисцентна светлина.

23:25
София Танева
„Харесва ми”

София ни разказва за книжарницата, за майстора, изработил забележителната дървена дограма, а също и как някога снимали филм с Орнела Мути пред същата тая книжарница, което ме кара по-късно да се разровя с носталгия в Гугъл за няколко позабравени кадъра с големите ѝ очи.

Срещу очарователната книжарница кипи оживление в магазинче за чай. Магазинерката се оказва забележителна (и много привлекателна) жена, но когато я моля да ми позира, любезно, но непреклонно отказва – годините ѝ били вече повечко. Моето мнение е друго, но тя ме увещава да снимам младите девойки пред магазина, които дори предлага да извика. Не ѝ се удава да ме убеди – за мен тя си остава майка, с която би искал да флиртуваш. Въпреки че не се сдобих с нейна снимка, се чувствам задължен да я спомена поне с думи, затова я включвам тук:

23:50

Незаснет портрет на висока червенокоса дама със зелени очи, в черна вечерна рокля, на фона на лавици, отрупани с кутии екзотични марки чай.

Минава полунощ. Не можем да открием повече събития и тръгваме напосоки. Стигаме до информационна барачка (посветена на Нощта) с неколцина младежи с бирички пред нея. Разпитваме ги за хавата и те ни насочват към тютюневите складове, а освен това ми обясняват откъде да си взема и бира. Отправляме се към складовете, но изведнъж се сещам, че имам още доста кадри за снимане. Връщаме се и правя ето този портрет на Мартин:

00:14
Мартин Властанов
„Пълен айляк”

Вече не очакваме да открием нови спотове, когато изведнъж попадаме на инсталация с изрисуван автомобил в някакво дворче. В автомобила се крие автор на роман на ужасите, а наоколо се мотаят хора, които от време на време влизат в автомобила и си говорят с него. Докато се опитвам да разбера дали мога да го измъкна навън да го снимам се срещам с Томас, негов представител, и го питам дали е съгласен на една снимка. Ето я:

00:25
Thomas Hauck
“Dynamic Atmosphere”

И така, пристигаме на „афър партито“. Което си се оказва голямо парти. Огромен склад на три нива, инсталации, музика, бар, всичко както си му е редът. И много хора. И за мнозина от тях това е основното събитие на вечерта. Което за мен е добре дошло, защото имам още 9 кадъра, вече не ми се обикаля, а и ме е налегнала среднощна жажда. Тук последователността на историята се накъсва, защото срещам много хора и пия много бири, но часовете и минутите, които записвам на снимките ми позволяват по-късно да възстановя тук-там по нещо.

Често срещам Пешето по партита, срещам го и тук. Това, с което се занимава напоследък, са мебели без сглобки (буквално 3D пъзели, но използвани). Веднага приема да го снимам. Търсим подходяща светлина. На третото ниво има няколко инсталации, осветени с халогенки. Дълго избирам добре разположени лампи, но не намирам. Накрая си позволявам да преместя един прожектор, насочен към инсталация с велосипед, с което си навличам гнева на други фотографи, снимащи наоколо, но въпреки това правя осмия кадър, който увенчава края на първата кутия. След което установявам, че съм си изгубил химикалката. Дълго се чудя с какво да пиша и се вайкам, дори започвам да записвам данните в телефона, но Пешето слиза до долу и ми намира тънкописец. За пореден път нощта е спасена (тънкописецът е розов).

02:12
Петър Захаринов
„Влюбен съм”

Откривам Кольо седнал на пода на третия етаж. Пие мента с малобройна дружинка зленца. Склонява да изтърпи заради мен няколко минути в светлината на един от гадните халогени, за което съм му много благодарен. Но не успявам да изкопча от него нито мнението му за вечерта, нито фамилията му. Единствено разбирам, е че живее на 40 километра от града на майните. Още един айляк, вероятно от Асеновград.

02:25
Кольо
„Айляк”

Тъкмо приключвам с Кольо и погледът ми среща погледа на Мартина, седнала при отсрещната стена.

Отивам при нея и питам дали може да я снимам както е застанала. Може. Снимам я, а след това я моля да напише своите две думи на гърба на снимката. Тя го прави, докато в същото време се появява моя „конкуренция” – денди, въоръжено с Plaubel Makina. Уау. Някой е гледал „Shooting in Palermo”. Дендито снима пишещата Мартина от почтителна дистанция и не идва да я заговори. Сякаш ще го обвинят в нещо. Тя наистина е забележително крехка и ефирна, но в мен живее спокойната увереност, че не е в прокурорска възраст. Поглеждам гърба на снимката. Тайно се надявам Мартина да ми е оставила телефонния си номер, но, уви, не е. Минути по-късно я виждам да позира кокетно на трети фотограф. C'est la vie.

Мартина Николова
„Вдъхновяващо и освобождаващо”
02:28

През цялата нощ Вяра ми оказва безрезервна подкрепа, пази ми багажа, носи ми статива и фотоапарата, купува ми бира, изслушва внимателно брътвежите ми и нито веднъж не се оплаква от каквото и да било, затова не бих могъл да се сърдя, че мръдва когато решавам да я снимам.

Вяра Лазарова
„Нова шапка”
02:45

В едно кътче на етажа с инсталациите намирам Деси, която е прекарала половината лято на тракийския остров Самотраки, където е придобила чуден шоколадов тен (да не се бърка с този от турбо-солариум). Деси изглежда много хубава в бяло. Успявам да открия ъгълче с приятно падаща светлина, сякаш подредено специално за нея, където тя търпеливо изпълнява нарежданията ми в продължение на няколко минути без да придобие отегчено изражение.

Деси Банкова
„Лежерно танцувално”
03:05

Още като влизаме в склада, виждаме хипнотизиращите форми на Луиза, наобиколени от разнородна тълпа, която внимателно съзерцава как кожата ѝ постепенно се покрива с рисунки. Ако трябва да съм честен, от боди-арта предпочитам първата част.

Два часа по-късно я срещам в някъде по етажите, но вече облечена с риза.

„Пазиш ли си бодиарта?”

„Да.”

„Става ли да те снимам?”

„Хайде!”

„Ела да идем на светло.”

„Добре.”

Качваме се при инсталациите.

„Седни на пода и застани удобно.”

Сяда в рамката на някакъв избит прозорец. Забелязвам, че в едното си ухо вместо флеш е затъкнала молив. Колко ми трябваше нещо за писане преди малко.

„Така добре ли съм застанала?”

„Не, седни на пода”.

Слиза на пода и почва да чупи стойки като за календар на Хускварна. Нещо не се връзва.

„Казвай ми какво да правя, да направим перфектната композиция” (иронизира ме).

„Не позирай, застани удобно и композицията не я мисли.”

Малко се слисва и не знае какво да прави (сякаш аз знам).

„Седни долу, застани удобно. А така. Сега погледни нагло и арогантно в обектива.”

Това някак я успокоява. Снимам, записвам и благодаря.

По-късно не издържам на изкушението да си поиграя с нейните криви във Фотошоп.

03:10
Луиза Душкова
„Lost souls”

Купуването на пиячка на т.нар. „афтър парти” се оказва буквално съживяване на купонната система – за да си вземеш бира от бара, трябва първо да си купиш талони от една маса. За моя радост талоните ги продават няколко симпатични девойки с изрисувани лица и една от тях, Миа, лесно се съгласява да я снимам. Вече съм малко уморен от търсенето на нови осветени места, така че продължавам да експлоатирам схемата с Деси.

Докато с Миа наблюдаваме как изображението бавно изплува от сивата повърхност на плаката, тя ме пита дали мога да ѝ дам копие от снимката. Предлагам да ѝ изпратя скан на мейла, на което тя отговаря, че няма нужда, втренчва се в снимката за миг и заявява, че вече я е видяла и запомнила. Мило момиче. Бих я завел вкъщи.

03:24
Миа Михайлова
„Свободен дух”

Докато се чудя дали да сгъвам статива или да привикам една девойка, която виси наблизо и сигурно е забелязала какво правя, някой ме потупва по рамото. Това е Гео, който разглежда камерата ми с интерес. Естествено го снимам. Докато снимката се проявява, над главата му сякаш има ореол, който по-късно почти изчезва. Гео определено остава доволен, че изглежда като момченце. А аз съм доволен, че ми остава само един кадър.

03:26
Гео Калев
„Чудесна и прекрасна”

Последна „поза”. Нарочвам Здравко заради налудничавия поглед и шапката. Той отдавна е вързал кърките, но намира сили да дойде с мен от голямата зала до светлината.

Когато вижда полароида ми, избухва в неконтролируем смях. Бил бил фоторепортер някога, „хахахахаха”. Мъничко съжалявам, че не мога да снимам всички физиономии, които ми показва, но е твърде късно да вадя тромавото R1 от раницата (така и не успявам снимам с него до края на цялото приключение). Здравко стои учудващо мирно за експонацията, но след това не желае да си каже фамилията.

За финал откривам и себе си в кадъра.

03:35
Здравко
„Ха-ха”